

Verkondiging bij SOVE viering op 14 mei 2016 door Koos Gordijn.

Ik denk, dat het voor ons allen wel zo'n bekend verhaal is, dat we er bijna niet meer bij stil staan, wat er aan angst bij de mensen in die boot speelde, daar we de afloop allang weten. Toch is het verwonderlijk, dat schippers, want dat waren de leerlingen van Jezus toch en daardoor hadden zij een boot en konden zij het meer op, dat die schippers angstig zijn en een onervaren iemand bij hen in diezelfde boot, die angst helemaal niet kende. Die leerlingen hadden natuurlijk veel vaker noodweer meegemaakt op het meer, dus je zou eigenlijk het tegenovergestelde verwachten. Een Jezus bang of verschrikkelijk zeeziek en leerlingen die hem geruststellen met woorden als: het komt wel goed. In plaats van een Jezus die ligt te slapen, dus alle rust uitstraalt en schippers, die verschrikkelijk ongerust zijn en tegen Jezus zeggen, moeten zeggen: Interesseert het je niet, dat wij vergaan. Op het eind van het stukje evangelie hoorden we de leerlingen zeggen: Wie is toch deze. Ze hebben alles achtergelaten, zijn met Jezus meegegaan, omdat zij in hem geloofden, maar toch het is duidelijk: ze kennen hem niet. En dat is niet alleen in dit stukje, het loopt door alle evangeliën heen, dat ze Jezus niet kennen. Ze zien in hem de verlosser, dat wel, maar dan de verlosser, die hen zal bevrijden van het juk van de Romeinen. Misschien ook wel van het juk van de farizeeën, die veel te zware lasten opleggen, maar vooral toch is het de bevrijding van de Romeinen, die ze van hem verwachten. Herinnert u zich nog de twist onder zijn leerlingen, wie van hen het belangrijkste zal zijn in zijn komend rijk. En dan terwijl hij ligt te slapen, dreigt door storm en onrustige zee hun droom de bodem ingeslagen te worden. Een klein detail misschien, maar waarschijnlijk niet geheel onbelangrijk. Jezus had voorgesteld om naar de overkant te gaan. De kant van het meer, waar de niet Joden woonden. Het is daar namelijk, dat het verhaal speelt, dat onreine geesten Jezus smeken om in varkens te mogen gaan en varkenshoeders op de vlucht slaan. De joden aten geen varkensvlees, dus onder hen zullen geen varkenshoeders geweest zijn. Zijn leerlingen zaten zeer waarschijnlijk al met een stukje angst in hun lichaam, Angst voor het onbekende. En wie weet, zagen zij deze storm en wilde zee als een slecht voorteken. En in die situatie zou je als ervaren schippers van een niet schipper maar te horen krijgen, waarom zijn jullie zo laf, waarom zijn jullie zulke angsthazen? Ik zei het al eerder; zij kenden Jezus niet echt, dus wisten niet van zijn macht en kracht. Wij weten, dat hij op een ander moment heeft gezegd, dat zijn tijd nog niet was gekomen en dat wist hij op dat meer in die storm dus kennelijk ook. Maar boven al blijft volgens mij in dit verhaal de angst voor het onbekende meespelen. Een angst die Jezus dus helemaal niet kende en vandaar misschien het verwijt aan zijn leerlingen, dat zij die angst wel kenden en het hen dus ontbrak aan vertrouwen.

Na de kruisdood van Jezus komen we dat in nog sterkere mate tegen. Van het vertrek waarin zij zich terugtrekken moeten ramen en deuren gesloten zijn. Uit angst, zoals we lezen in de bijbel. Een angst, die op het Pinksterfeest, dat we morgen vieren en vandaar die tweede lezing vandaag, plotseling wordt doorbroken. Een angst doorbroken juist ook weer door een storm. Of zoals wij in de vertaling van vandaag hoorden: een ruisen zoals van een geweldig gedreven ademen.

Zit hierin nu juist niet het moeilijke van ons geloof. Van de ene kant het vertrouwen: het komt wel goed; maak je niet te druk. Je zou bijna zeggen, ga maar lekker achter over in je stoel liggen. En van de andere kant dat geweldig gedreven ademen. Het komen tot actie. En dan niet zomaar iets doen. Neen gedreven iets doen, iets doen uit volle overtuiging, iets doen met alles wat in je is. Dit gezegd hebbende, denk ik dat ik het om moet draaien. Namelijk dat ons geloof ons aanzet tot daden en als we dat doen, als we tot actie zijn gekomen we er dan op mogen vertrouwen, dat het wel goed komt.

De conferentie van Nederlandse religieuzen, de overkoepelende organisatie van alle ordes en congregaties, keren eens in de drie jaar een prijs uit aan een organisatie, die in de ogen van de religieuzen handen en voeten geven aan ons geloof. Of ze de prijs krijgen, weet ik niet, maar een organisatie opgezet en gedragen door ons gezamenlijk, protestanten en katholieken hier in Eindhoven, namelijk het Steunpunt Materiële Hulpvragen is dit jaar genomineerd.

Gebeurd ook daar, zoals ook in het Openhuis van de Cathrien, niet vaak het wonder van Pinksteren?
Dat mensen met totaal verschillende achtergronden en niet zelden een andere taalsprekend, elkaar toch kunnen verstaan.

Of misschien hebt u afgelopen zondag de reünie gezien op de TV. Een voor Vlieland grote groep vluchtelingen werd naar dat eiland gestuurd. Van beide kanten zagen een aantal mensen dat helemaal niet zitten en toch groeide er in mijn ogen iets moois uit. Ook daar gingen mensen elkaar verstaan en zelfs om elkaar geven.

Dat het Pinksterverhaal levend mag blijven onder ons. Dat wij elkaars taal mogen blijven of gaan spreken en elkaar zo mogen gaan redden.